

Més que aucells

Restes d'arribada

Per **Cati Artigues**

La mar acull una flora i fauna tan extraordinària com majoritàriament desconeguda. Qui no sent curiositat pel que veu amb unes simples ulleres de busseig al submergir-se a pocs metres de la superfície, i no diguem quan la possibilitat de dur oxigen dins unes botelles ens obri, encara més avall, les portes de tot un món per descobrir. Però no cal ser tan agosarat ni tan sols banyar-nos per conèixer part de la flora i fauna marina. Els temporals durant els mesos d'hivern també ens ofereixen l'oportunitat de conèixer noves espècies. Realitzant un tranquil passeig just després d'una tempesta, podem aprofitar el moment en què la mar treu i diposita sobre les roques i l'arena les anomenades restes d'arribada.

Tal vegada les restes més conegudes siguin les procedents de les praderies de posidònia (*Posidonia oceanica*) com fulles, fruits o les bolles que se formen a partir de les fibres de les arrels gràcies a l'acció del vent i les ones.

Atenció a la varietat d'algues verdes, brunes i vermelles. El *Codium bursa* és de color verd intens i de tacte vellutat. L'*Halimeda tuna* encarena discs calcificats. Entre les brunes és fàcil d'identificar la *Padina pavonica* per la seva forma de ventall.

Sovint la força de les ones aconsegueix també arrabassar del fons diferents tipus d'esponges, com l'*Spongia officinalis*.

Caldrà l'ajuda d'una guia per identificar la multitud de closques o copinyes buides de mol·luscs que trobarem a la costa. Orella de mar (*Haliotis lamellosa*), Peu de cabrit (*Arca noae*), Pada (*Cerithium sp.*), Pagellides (*Patella sp.*). Amb més atenció podem trobar petits escafòpodes en forma de tub (*Dentalium sp.*).

No deixeu d'investigar les fustes varades que amaguen sovint crustacis com la *Lepas anatifera*.

Algunes restes se converteixen en autèntiques sorpreses com la troballa d'un esquelet d'equinoderm. És rar trobar-los sencers per la seva fragilitat com aquest *Spatangus purpureus* desproveït aquí de les seves pues. Curiosos són també els

ous de rajada o de mussola, que trobarem ja buits després d'un llarg període d'incubació de fins a 10 mesos. Més coneguts són els endoesquelets de les sípies (*Sepia officinalis*).

Cal estar atents també a les restes d'aus marines embarrancades i comprovar l'existència d'anelles. No s'ha d'oblidar que tot i que estiguin mortes cal identificar l'espècie si és possible i comunicar-ho com una cita ornitològica normal.

La biodiversitat aquí, com veieu, se fa interminable i de cada espècie podríem contar-ne infinitat de coses. Segurament algunes d'elles mereixeran, en un futur pròxim, ser protagonistes úniques d'aquesta secció. Fins que arribi el moment, no oblideu que heu de respectar al màxim tota forma de vida, i que les col·leccions poden tenir interès als museus, però no a casa. •

Spatangus purpureus

Sepia officinalis

Cerithium sp.

Padina pavonica

Spongia officinalis

Haliotis lamellosa

Arca noae

Codium bursa

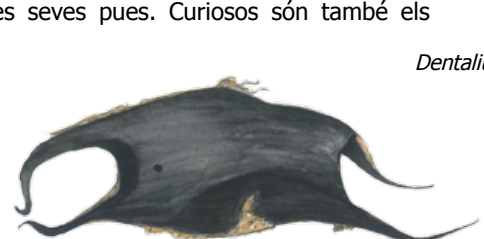

Halimeda tuna

Posidonia oceanica

Dentalium sp.

Ou de mussola

Lepas anatifera

Identificació

Els reietons

Per **Xavier Llabrés**

Dibuixos de **Gemma Carrasco**

A les Balears se poden observar dues espècies de reietons: el reietó cellablanc (*Regulus ignicapilla*) present tot l'any i el reietó o reietó d'hivern (*Regulus regulus*) que només el podem trobar hivernant.

Ambdós són els sílvids més petits d'Europa. Bàsicament els podem trobar a pinars o garrigues amb bona presència de zones arbrades. Solen moure's frenèticament per les parts altes dels arbres amb moviments curts i ràpids entre les branques, i vols curts a la recerca de petits insectes.

L'aspecte general és compacte amb tonalitats verdoses per les espatlles i pàl·lides a les parts inferiors. La diferència

més patent entre aquestes dues espècies és la llista supercil·lar o cella, present i de color blanc al reietó cellablanc (com el seu nom indica) i absent al reietó d'hivern. Altres característiques distintives que podem apreciar, si tenim l'oportunitat de fer una observació més acurada, són: brida i petita llista ocular negres i costat del coll groc-verdós al cellablanc, i que la llista lateral del pili negra, present a les dues espècies, està unida al front en el cas del reietó cellablanc i és pràcticament inexistent al reietó d'hivern.

El dimorfisme sexual hi és present a la llista central del pili (cresta) a ambdues espècies: els mascles mostren una petita cresta en estat d'excitació d'una tonalitat taronja intensa mentre que a les femelles és groga. En estat relaxat són pràcticament indistingibles.

Els reclams són molt fins i aguts la qual cosa dificulta la seva detecció. Amb pràctica i paciència els podem sentir i potser arribar a diferenciar-ne les dues espècies. El reietó cellablanc realitza notes més agudes, llargues i accentuades seguides de notes més accelerades. Del reietó d'hivern normalment no n'escoltarem cants nupcials, només veus de contacte molt semblants a les del cellablanc però amb estrofes més curtes i de tonalitat un poc més greu. •

Reietó cellablanc
Regulus ignicapilla

Reietó d'hivern
Regulus regulus

